

Срба Миџировић

ДЕВЕТ СЕКВЕНЦИ СНОВИДА

1.

Кад закорачих путем сна,
Лахор низ реку,
Указа ми се прозрак с драгуљем
Свега најближег.
Празно је мој дом,
Плавет висине,
Просијавање
Благих таласања матице
Којом заборављени иду.

2.

Бејак и враг и бог,
Обузет страхом жизњерадости.
Сан ме одржа самотног
У самом врелу сладости.
Посртах, падох, али ох,
Дигох се чудом и угледах

8

Скривени пут што ме води
У крило давно – слободи.

3.

Дуго је путовати сам,
Гледати горе и воде,
Мислити о пустој насеобини
И невиђеним пределима.
Јер исто је оно
Што теби сличи
И пред очима се дуби
Као сјај траве и тврдина
Усамљене стене,
А застати не можеш
У своме умору,

Говориш као познато лице
У давном сну.
Био си сам
И овај пут.

4.

Ко не загрли
Циљ својег пута,
Тај живи још увек сам
Иза склопљених очију.
Понорница се губи
А слике извиру као сан.
Нит им је само сећање
Што блуди не за временом,
Већ тлапњом што жеље нема.
Мени припада свет којино
Никад не свану.

5.

Нагледах те се,
А као да те нисам видео
Крећем се укосо повијен
И руком ти машем
Коју изгледа не видиш.
Извесно, ти си –
Само ја,
Од којег сам се
Давно одвојио.

6.

Двоумим се док ћутим.
Да л рећи:
„Нећу више да се играм!”
Или заћутати у пећини
И душу невери дати?
Сву добру вољу
И све добре моћи
Уложих у ово сећање,
У ликове који у трагу опстају
Већ бледи у трајашности.
Ко ли сам?
Ако то знам,
Празна је мисао игра
О заборављеним пређама.

7.

Попрочекаћеш још
Да те њен додир пробуди.
Мада
Увек је ту близу.
Пољубац
Који се не памти
Већ се осети
Само једном
Изненада.

Непце се суши
И душа стрепи.
Но залуд!
Стрпи се
И насмеши
Странче.

8.

Бејах сновит.
У том ми ослон
У несталноме
Што крљушт склиску
Свету нуди.
Радостан
Руку ти пружих,
Јер те нађох
У себи близу.
Твој сам
Док знам да си ту,
Као што ти постојиш
У слаткој тами бића
Докле га имаш.

9.

(Поезија)

Тешко је и болно
Признати себи и рећи:
„Поезија је све
Што имам или немам.”
Рађа се ни из чег,
А одлази још даље
И не враћа се никад више,
Зачудна и непоновљива.
Тим путем толико ходах
И знам –
Пред свитање
Као у сну
Треба
Оловку и папир наћи,

Потпун низ готових тачних реченица
Забележити.
Ох, не, не само тзв. кључну реч,
Јер никад је више
Не можеш
У обичне речи разудити,
Као што учењаци разбијају атом.
Безумна ова је глава
Која док спавам ради
Тражећи благо у пећини
Изгубљених сећања.
Да ли је довољно знати
Да сам само то
Прошло, непостојеће,
Или морам поспан
Тај грумен наћи
Сопственом руком у речи обичне разуђен,
У речи опште и свакодневне?